

ПОДКАСТ

**ПОДКАСТ 7 - ОД
ЕРАЗМУС ДО ГЛОБАЛНО
РАБОТНО МЕСТО:
ЛЕКЦИЈА КАКО ДА
РАБОТИШ ВО РАЗЛИЧНИ
КУЛТУРИ**

„ЕРАЗМУС – МОЕТО ПРВО ЕДУКАТИВНО ПАТУВАЊЕ“

Кога го добив мејлот во кој пишуваше дека сум примен на Еразмус размена во Италија, не можев да си поверувам. Се чувствував како да сум добил билет за некој друг живот. Замислував сончеви плоштади, паузи за кафе и нови пријателства. Она што не го замислував беа моментите на збунетост, осаменост и откритието кое целосно ќе го смени начинот на кој го гледам светот.

Првите денови беа вистински хаос. Јазикот звучеше како музика – убав, експресивен и невозможен за следење. Во разговорите, само кимнував со главата, преправајќи се дека разбирам. Дури и наједноставните работи – купување автобуски билет, да се најде училницата – изгледаа како авантури. Но, малку по малку, животот продолжи да си тече. Моите цимери беа од Шпанија, Германија и Грција. Нашите вечери станаа микс на јазици, смеа и бескрајни дебати за храна.

Токму тогаш, сосем неочекувано научив нешто ново: Чувството на дом може да се собере во една заедничка кујна – место каде што секој носи дел од својата култура. Рецепт. Плејлиста. Приказна.

На универзитетот, тимската работа беше најголемиот предизвик. Доаѓавме од различни образовни системи, со различни навики и очекувања. На почетокот, изгледаше како

ние да сме еден против друг, а не еден со друг. Се сеќавам на моментот кој измени сè. Се расправавме околу поделбата на задачите. Разговорот стана напнат. Во просторијата се чувствувааше фрустрација.

Тогаш некој рече: „Ајде да престанеме за тоа кој е во право, туку да почнеме да зборуваме што ни е цел.“ Таа реченица, целосно ја смени ситуацијата. Од тогаш, Научивме да сослушуваме. Да правиме компромис. Да им се смееме на грешките. Понекогаш на средина на речениците, ги менувавме јазиците. Некогаш гестовите повеќе кажуваа од зборовите. На крај на семестарот, не бевме само тим. Бевме заедница на луѓе кои учат и кои градат нешто многу поголемо од проект.

Надвор од училищата, секојдневнието продолжи да ме учи. На пазар научив да кажам grazie – и навистина да го мислам тоа. Во кафулињата сфатив дека разговорот е уметност: му треба време, ритам и искрен интерес. Во музеите видов дека историјата изгледа различно во зависност од тоа кој ја раскажува приказната. Еразмус ме научи дека интеркултурната подготвеност не е нешто што се учи на памет. Тоа е нешто што се живее. Тоа е избор да прашаш, наместо да претпоставуваш. Да слушаш повеќе, кога разговорот не успева. Повторно да започнеш, по сите недоразбирања.

Кога се вратив дома, се чувствував поинаку. Не подобар. Не повеќе „интернационален“. Туку посвесен за себе си, за другите и за тоа колку разбирањето може истовремено да биде крeвко и убаво. Да можев да се обратам себе си во минатото – на оној што го пакуваше куферот со возбуда и страв – ќе му го кажев ова: Не грижи се дали ќе се вклопиш. Грижи се дали навистина ќе покажеш кој си. Не барај совршени зборови. Барај искрена поврзаност. И кога ќе се почувствувааш изгубено, погледни околу себе. Не си сам. Окружен си со луѓе кои се исто „новајлии“ како тебе, исто толку љубопитни и исто толку луѓе, како и ти.

Финансирано од Европската Унија. Ставовите и мислењата изразени во овој текст се исклучиво на авторот/авторите и не мора нужно да ги одразуваат ставовите и мислењата на Европската Унија или на Фондацијата за развој на образованието. Ниту Европската Унија ниту Фондацијата за развој на образованието не сносат одговорност за нив.

Сите резултати стекнати во рамките на проектот „Building Community Links“ се достапни со отворена лиценца (CC BY-SA 4.0 DEED). Тие може да се користат бесплатно и без ограничувања. Копирање или обработка на овие материјали, целосно или делумно, без согласност од авторот е забрането. При користење на резултатите, неопходно е да се наведе изворот на финансирање и авторите.